

len. Det ville være i strid med den særdeles vel-fungerende ansvarsfordeling, vi kender i dag, mellem stat, kommune og den enkelte skole, og det ville totalt underminere det kommunale selvstyres mulighed for at tilrettelægge skolevæsenet efter lokale behov.

For det andet er der tale om et særdeles ud-giftskrævende forslag. Beslutningsforslaget ville medføre merudgifter i milliardklassen.

Styringen af den danske folkeskole baserer sig i dag på princippet om mål- og ramme-styring. Fra centralt hold udstikkes der mål og rammer for skolens virksomhed, som så udfyldes på lokalt niveau. Rammerne og målene i regelværket skal sikre, at der er tale om en fælles folkeskole, som sikrer børnene en forsvarlig undervisning, uanset hvor i landet de bor.

Der er f.eks. bestemmelser om fagrække og formål med fagene, der er bestemmelser om henvisning til specialundervisning, om kvalifikationskrav til lærere, om det maksimale antal elever i klassen ved skoleårets begyndelse og meget mere.

I forbindelse med det brede forlig om fornyelse af folkeskoleloven i november 2002 var det en klar målsætning at styrke den fælles folkeskole. Timestyringsmodellen blev ændret, så der i modsætning til tidligere nu angives minimumstimetal i fagblokke i 3-årige perioder. Samtidig blev der indført særlige minimumsbestemmelser i dansk og matematik fra 1. til 3. klassetrin.

Ved fornyelsen af folkeskoleloven blev der også indført bindende trin- og slutmål i hvert eneste fag. Det medvirker til at understøtte den fælles folkeskole og sikre alle elever gode kundskaber og færdigheder. Det, som Enhedslisten kalder minimumsrettigheder, er således allerede indbygget i folkeskoleloven med dertil hørende bekendtgørelser, og den tankegang kan regeringen naturligvis sagtens tilslutte sig. Vi går som sagt ind for en fælles folkeskole, men vi går også ind for det kommunale selvstyre, og vi går ind for en skole, der kan drives i overensstemmelse med lokale behov, ønsker og prioriteringer. Derfor kan vi under ingen omstændigheder støtte den meget lange og meget detaljerede liste over nye regler, som ligger i B 176.

I bemærkningerne til forslaget nævner Enhedslisten, at man ønsker decentralisering. Det er meget vanskeligt i forslagets konkrete punkter at få øje på, hvor der skulle være tale om decentralisering. De er jo netop udtryk for en meget kraftig centralisering og styring på en lang

række af de områder, der udvikles lokalt på baggrund af de centralt fastsatte mål og rammer. Den lokale indflydelse er i høj grad med til at sikre den dynamik og de pædagogiske eksperimenter, som Enhedslisten ønsker af folkeskolen.

Hertil kommer, at Enhedslistens forslag er dyrt, oven i købet særdeles dyrt. Danmark har faktisk allerede i dag en af verdens dyreste folkeskoler målt i gennemsnitsudgift pr. elev, og i forbindelse med fornyelsen af folkeskoleloven blev der tilført yderligere 300 mio. kr. til flere timer for at sikre fagligheden.

Tiden er derfor ikke til at øge udgifterne. I stedet må vi sikre en bedre og mere effektiv udnyttelse af ressourcerne i folkeskolen, og vi skal i langt højere grad sætte fokus på de resultater, der kommer ud af den store investering i folkeskolen.

Kl. 15.30

Enhedslisten giver i bemærkningerne til forslaget udvalgte eksempler på kommunale besparelser. De findes naturligvis, men mange eksempler på det modsatte kunne også trækkes frem. Men skal vi se sagligt og overordnet på det, så viser kommunernes samlede budgetter for folkeskolen en svag stigning i indeværende år. Udgifterne pr. elev er dog på grund af det stigende elevtal faldet en anelse, en udvikling, som denne regering så vel som den tidligere regering har bakket op om.

Der indsamles statistikker om antallet af planlagte undervisningstimer, men der foreligger dog endnu ikke en dækkende statistik på landsplan. De foreløbige tal for 1.-7. klassetrin viser, at der er tale om en stigning i timetallet i ca. 165 kommuner og en forøgelse af det samlede timetal på 1,6 pct. fra sidste til indeværende skoleår. Det skal i den forbindelse bemærkes, at de ekstra undervisningstimer, der var indeholdt i folkeskoleaftalen, først er fuldt implementeret fra 2006.

Også udviklingen i klassestørrelser i folkeskolen følges der op på. Den gennemsnitlige klassekvotient fra børnehaveklasse til 10. klasse var 19,4 i 2001 og 19,8 i 2003. Så det billede, Enhedslisten fremmaner med sine udvalgte eksempler, ligger milevidt fra den kommunale virkelighed, som den er dokumenteret i de officielle statistikker. Men for god ordens skyld vil jeg gerne understrege, at regeringen naturligvis vil følge udviklingen i kommunerne tæt for at være sikker på, at man lever op til de bestemmelser, der skal sikre den fælles folkeskole og højne fagligheden.